

nabyla by žalobkyně žádného práva, netvrdí-li, že jí usnesení to bylo sděleno a ona je přijala. Do té doby mohla žalovaná obec beze všeho usnesení tvrzené žalobkyní odvolati. Kdyby se tedy skutečně bylo stalo takové usnesení, žalovaná obec tím, že návrh na vyklizení u soudu učinila, své předchozí usnesení odvolala, upustila od něho dříve, než se žalobkyně o něm dozvěděla a je přijala, a než se pro obec tedy stalo závazným. Proto nebylo třeba vyslyšati o oněch usneseních svědky žalobkyní navržené a řízení není tedy z toho důvodu vadné, že vyslychání nebyli. Je-li zjištěno, že obec pražská navrhla vyklizení dne 2. listopadu 1926, a žalobkyně neprokázala, že se obec svých práv, nabytých výpovědí vzdala platně, nebo, že se zavázala s exekucí sečkat až do té doby, kdy žalobkyně obdrží náhradní byt v obecních domech (§§ 35 a 36 čís. 3 ex. ř.), nezaniklo ani právo obce na vyklizení a odevzdání bytu, aniž se tato vzdala do lhůty ještě neuplynulé výkonu exekuce.

Čís. 7563.

Bylo-li notáři svěřeno projednání pozůstalosti, jest oprávněn provést podle § 125 nesp. říz. též výslech stran, na jehož základě pak soud sám rozhodne, komu z dědiců pro odporující si přihlášky přikazuje úlohu žalobce.

Opírají-li dědicové ze závěti své přihlášky k pozůstalosti o poslední vůli, která byla předložena soudu úplně roztrhaná, dědicové ze zákona pak popřeli platnost závěti proto, že byla zůstavitelem roztrhána a zničena, jest poukázati na pořad práva dědice ze závěti.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, R II 359/27.)

K pozůstalosti se přihlásili jednak dědicové ze závěti, jež byla soudu předložena úplně roztrhaná, jednak dědicové ze zákona. Před notářem, projednávajícím pozůstalost, prohlásili dědicové ze zákona, že popírají platnost závěti proto, že byla zůstavitelem samým roztrhána a zničena, načež pozůstalostní soud poukázal na pořad práva dědice ze závěti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs je mimořádnou stížností ve smyslu § 16 pat. o nesp. říz. a uplatňuje se v něm důvod nezákonnosti. Mohl by však míti úspěch jen tehdy, kdyby napadené rozhodnutí bylo ve zřejmém rozporu se zákonem. Tohoto případu zde není. Podle §§ 28 a 29 patentu, obnoveného čl. XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., mohou úkony v nesporném řízení, uvedené v § 183 not. řádu ze dne 21. května 1855, čís. 94 ř. zák. u okresních soudů přiděleny býti notářům jako soudním komisařům. Notáři jsou tím zmocněni, zejména též připravit všechny

úkony potřebné pro vydání odevzdací listiny. Podle § 183 not. ř. mohou mimo sepsání úmrtního zápisu provést jiné v pozůstalostním řízení potřebné úkony, při nichž nejde o soudní rozhodnutí. Podle § 186 not. ř. má notář dbáti předpisů platných pro soudy samy při úkonech, jež koná jako soudní komisař. Bylo-li tedy i v tomto případě svěřeno notáři projednání pozůstalosti, není závady, by též neprovedl podle § 125 nesp. pat. výslech stran, na jehož základě pak soud sám rozhodl, komu z dědiců pro odporující si přihlášky přikazuje úlohu žalobců ve sporu. Nemá opory v zákoně názor stěžovatelův, že ku přípravě tak důležitého rozhodnutí, jakým je rozhodnutí podle § 125 pat., nestačí výslech stran notářem jako soudním komisařem a že soud sám musí bezprostředním výslechem stran zjednat si základ pro své rozhodnutí. Ale nižší soudy také nepochybily, když dědicům ze závěti uložily, by podali žalobu proti dědicům ze zákona. To správně odůvodnil rekursní soud, poukázav na to, že dědici ze závěti opírají své přihlášky k pozůstalosti o poslední vůli, kteráž byla úplně roztrhaná předložena soudu. Dědici ze zákona popřeli proto platnost závěti s tím podotknutím, že byla zůstavitelem samým roztrhána a zničena. Mají tedy pro své dědické právo silnější titul než dědici, kteří své právo k pozůstalosti opírají o takové poslední pořízení (§ 126 pat.).

Čís. 7564.

Lhůta k rekursu do usnesení, jímž se povoluje vklad zástavního práva pro náhradní pohledávku (§ 222 ex. ř.), řídí se předpisem § 127 kn. zák., nikoliv § 65 ex. ř. Lhostejno, že náhradní nárok byl označen jako vykonatelný.

Usnesení, jímž byl povolen vklad zástavního práva pro náhradní pohledávku, dlužno doručiti všem osobám, pro něž vážnou věcná práva v pořadí za vymazaným zástavním právem, v jehož pořadí má býti vložen náhradní nárok, až do pořadí, kdy došel návrh na vklad náhradního nároku.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, R II 369/27.)

Usnesením ze dne 23. června 1927 povolil **e x e k u č n í s o u d** na základě právoplatného rozvrhového usnesení v pořadí pohledávek kumulativní sirotčí pokladny v L. vklad zástavního práva ve vložce čís. 37 pro náhradní nárok podle § 222 ex. ř. pro pohledávku záložny v L. a označil náhradní nárok vykonatelným. Do tohoto usnesení podal vlastník vložky čís. 37 rekurs, jež **p r v ý s o u d** usnesením ze dne 7. září 1927 odmítl jako opožděný, ježto usnesení, jež bylo napadeno, jest usnesením exekučním, takže tu platí osmidenní lhůta podle § 65 ex. ř., napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 6. srpna 1927, rekursní lhůta uplynula tedy dnem 14. srpna 1927, rekurs byl však podán teprve dne 3. září 1927. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl rekursu vlastníka vložky čís. 37 a změnil napadené usnesení v ten smysl, že uložil soudu prvé